

folketingsvalget, skovlede personlige stemmer ind dér, hvor hun var opstillet, bl.a. fordi – ikke mindst fordi – hun var kvinde. Synes fru Karen Rønde, det er mere uværdigt at være valgt til Folketinget som kvinde end som mand?

(Kort bemærkning).

Karen Rønde (V):

Over for fru Elisabeth Arnold vil jeg gerne slå fast, at jeg mener absolut ikke, det at være kvinde er en kvalifikation i sig selv.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nej, men det synes vælgerne.

Brian Mikkelsen (KF):

Nu håber jeg ikke, at mænd i denne debat er inhabile, men alligevel har vi i Det Konservative Folkeparti en holdning til tingenes tilstand.

Sagen er jo den, og det er udgangspunktet for forespørgslen, at det er gået den gale vej for kvinder i forskningen.

Kvinder, synes vi i hvert fald, hører til den bedre halve del af befolkningen, men har altså kun 6 pct. af de professorstillinger, der er her til lands. Og trods en stor indsats på mange forskellige leder og kanter, også hjulpet af den samfundsudvikling, vi er i, er det altså ikke blevet bedre.

Som der står rapporten fra Udvalget for Ligestilling i Forskningen, er der ikke noget enkelt svar på, hvorfor så få kvinder bliver forskere. Men der er en tendens til, kan vi se af andre undersøgelser, at kvindelige kandidater overraskende nok er mere interesseret end mændene i forskning inden for det private erhvervsliv og på sektorforskningsinstitutterne.

Og på baggrund af en undersøgelse på Det Naturvidenskabelige Fakultet på Københavns Universitet kunne man ikke bekræfte hypotesen om, at familier og børn betyder mere for de kvindelige kandidater end en forskeruddannelse. Der var heller ikke belæg for hypotesen om, at kvinder simpelt hen har mindre interesse i at forske.

Hvad er så problemet, og er det så stort et problem? Selvfølgelig er det et problem, når man går glip af den store halve del af befolkningen, som jo udgør et enormt potentiale, når de ikke får del i de stillinger, der er på universiteterne. Men vi ved, at med hensyn til deres andel af nyansættelser på et lavere niveau – ved adjunktstillinger, lektorstillinger er det ca. fifty-

fifty – er det her hovedsagelig et generationsproblem. Det er måske ikke så meget et kønsproblem.

Det er jo ligesom ude i det omkringliggende samfund, at hvis man kigger på ansættelser inden for erhvervslivet eller advokatbranchen eller noget i den stil, bliver der ansat flere kvindelige fuldmægtige i advokatfirmaerne end mandlige fuldmægtige, men når man kommer op på partnerniveau, er der flere mænd.

Er det nu en bevidst politik? Det ved jeg ikke, men det er selvfølgelig et spørgsmål om den samfundstendens, vi lever i, og det valg, man som mand og som kvinde foretager.

Vi er fra Det Konservative Folkeparti imod, at man laver specielle kvoteordninger for kvinder. Vi tror, at det er en debat, som hører 1960-erne og 1970-erne til, og man gør kvinderne en kolossal bjørnetjeneste, ved at man indfører en sådan kvoteordning. Man skal selvfølgelig blive valgt, bedømt og ansat på de reelle kvalifikationer, man har.

Men det, at vi tager del i denne debat og også del i forespørgslen, gør, at vi erkender, at der er et problem, et problem, som man bliver nødt til at se på og prøve og se, hvad man kan gøre ved.

Udvalgets anbefalinger og forslag synes vi egentlig, for de flestes vedkommende, ser rimelige ud.

Det er jo institutionernes ledelse, der har et ansvar for at sikre ligestillingen, en forpligtelse til at sikre, at de også bliver implementeret på lederniveau, og også at der kommer nogle handlingsplaner for, hvordan man sikrer, at flere kvinder får nogle ledende stillinger ude på institutterne.

Jeg tror, at en af de ting, der virkelig ville være med til at løse problemerne, ville være oprettelsen af en decideret generationspulje. Der er ikke tvivl om, at det her er et generationsproblem ude på mange af institutterne. Vi tror ikke, som jeg nævnte indledningsvis, at det er en god vej at sige, at man f.eks., som ministeren har foreslået, opretter en pulje på 40 professorater til det underrepræsenterede køn, som der står i rapporten, men til gengæld synes vi, det er en glimrende idé, at man opretter en særlig pulje til rekruttering af kvindelige professorer, så man kunne få nogle gode forbilleder, så man kunne få nogle gode eksempler på, at det altså kan lade sig gøre.

Men det vigtigste i det her ud over en mentalitetsændring, ud over at man selvfølgelig